

Csobánka Zsuzsa Emese

A hurrikán szíve

Másnap megérkezett, ahogy mondták.
Az eső alulról szitált, míg a négytornyú
templomról készítettem felvételeket,
lássa minden időben, milyen a valóság.

Ő nem szokott rögzíteni.
Belső blende zárja.
Mellette haladva nedves arcán
nedves arcom kálváriája.

Megismerhetetlen kristályos szerkezet.
Az idegensége felől közelíték, körfolyosón a korlát.
Aztán ahogy telik az idő, úgy merítkezik meg
bennem, mint a végtelenben szokás.

Alul a mélység, zuhanó sziklaszél a párja.
Nem érint, nem ízlel, csak néz.
Kibomló hajamban tombol
vágya titokzatos tárgya.

Szálanként fésüli át,
mint az erdőt a reggel.
Nem hagy semmit árnyékban,
leszámol a tévképzetekkel.

A közepén csönd van, én benne állok.
Nézem, ahogy lehajol a parton,
kagylóhéjban talál apró csigákat, rákot,
guanón és hínáron lépked. Rágyújt.

A kavicsokon ülve hallgatom,
mint morajlik, felhőkkel hogy ér össze,
és fényesíti fel maga körül
a lustán nyújtózó szárazföldet.

Annak minden íve vallomás,
ahogy engedi, az lecsiszolja,
s a ringó kontinens papírsárkányként
eregeti hónapokon át maga felett a holdat.

Nem figyelem, ne változzon tőlem.
Maradjon önmaga, szíve mélyén csöndes esővel.
A távolság megemel, beledőlök a szélbe,
mint a vasárnap délután, hagyom. Szelídítsen meg.

Ikarosz harmadnapon

Nem ismerem sem időt, sem teret.
A megszelídített fény bennem tágul,
s hordja hínáros lélegzetét a tónak,
mi felett a stég úgy gyűrűzik lépteinktől,
akár az angyalok szárnya szokott rorate előtt.

Száll a por. Aranyló foltjai a napnak
hajamba tűzve várják tél után a tavaszt,
nem sürgetik a természet törvényeit,
halottak mellett virrasztanak,
aztán megindulnak az óceán felé.

Karomra fűzve emel meg az ég.
Súlytalan ködök bóbiskolnak az ujjadon,
egyszerre emelkedünk, látlak repülni.
Párhuzamosan nyílik meg a tó és a tenger,
a végtelenben találkozik álmod az életemmel.